

Mgr. Jana Gavlasová, advokát, Západní 449, 253 03 Chýně

Okresní soud v Berouně

sp. zn. : 4C 210/2021

- Žalobci :**
- a) **Mgr. Jana Gavlasová**, nar. 06.12.1970
bytem trvale Západní 449, Chýně
 - c) **Martin Michal**, nar. 01.04.1959
bytem trvale Sportovní 122, Řitka
 - d) **Helena Vondráčková**, nar. 24.06.1947
bytem trvale Sportovní 122, Řitka

žalobci c) a d) právně zastoupeni Mgr. Janou Gavlasovou, advokátem, AK Západní 449, Chýně

Žalovaný : **Jan Šinágl**, nar. 09.12.1952
bytem trvale Bří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák

- o náhradu nemajetkové újmy

**Dovolání žalobců proti Usnesení Krajského soudu v Praze
č.j. 21 Co 225/2022-110 ze dne 25.08.2022**

Jednou prostřednictvím datové schránky právního zástupce žalobců c) a d) a žalobkyně a)

pracoviště pro styk s veřejností :
Jana Nepomuckého 92, Chrástřany
mobilní tel. : +420 602 110 675
email : mgr.gavlasova@volny.cz
dat. : hczhnnn

Bankovní spojení: 6673410001/5500
Raiffeisen BANK

zapsán v seznamu advokátů
pod ev.č. 8652 u ČAK
IČ : 66246083

I.

Usnesením Okresního soudu v Berouně č.j. 4C 210/2021-95 ze dne 09.06.2022 bylo řízení zastaveno s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a bylo rozhodnuto o poměrném vrácení soudního poplatku.

Napadeným rozhodnutím Krajského soudu v Praze č.j. 21 Co 225/2022-110 ze dne 25.08.2022 bylo usnesení soud prvního stupně potvrzeno s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti citovanému usnesení odvolacího soudu **podává žalobkyně a)** řádně a včas **dovolání**, jímž napadá usnesení v přípustném rozsahu, tedy ve výroku I.. Dovolání je podáváno s odkazem na ust. § 238 odst. 1 písm. c) o.s.ř., kdy plnění, které žalobkyně požaduje v žalobě, přesahuje částku 50.000,- Kč. Přípustnost dovolání odvozuje žalobkyně od ust. § 237 o.s.ř., neboť se jedná o případ, kdy rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Dovolací důvod je odvozen od ust. § 241a odst. 1, tedy že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. **Žalobkyně nemusí být pro dovolací řízení zastoupena, neboť se jedná o advokáta.**

Proti citovanému usnesení podává **žalobce c)** řádně a včas **dovolání**, jímž napadá usnesení v přípustném rozsahu, tedy ve výroku I.. Dovolání je podáváno s odkazem na ust. § 238 odst. 1 písm. c) o.s.ř., kdy plnění, které žalobce požaduje v žalobě, přesahuje částku 50.000,- Kč. Přípustnost dovolání odvozuje žalobce od ust. § 237 o.s.ř., neboť se jedná o případ, kdy rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Dovolací důvod je odvozen od ust. § 241a odst. 1, tedy že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. **Plná moc, která byla předložena soudu prvního stupně spolu se žalobou, zmocňuje právního zástupce k zastupování žalobce i pro řízení dovolací.**

Proti citovanému usnesení podává **žalobkyně d)** řádně a včas **dovolání**, jímž napadá usnesení v přípustném rozsahu, tedy ve výroku I.. Dovolání je podáváno s odkazem na ust. § 238 odst. 1 písm. c) o.s.ř., kdy plnění, které žalobkyně požaduje v žalobě, přesahuje částku 50.000,- Kč. Přípustnost dovolání odvozuje žalobkyně od ust. § 237 o.s.ř., neboť se jedná o případ, kdy rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Dovolací důvod je odvozen od ust. § 241a odst. 1, tedy že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. **Plná moc, která byla předložena soudu prvního stupně spolu se žalobou, zmocňuje právního zástupce k zastupování žalobkyně i pro řízení dovolací.**

Vzhledem ke stanovisku Nejvyššího soudu ČR, jak je toto vysloveno v rozhodnutí č.j. 25 Cdo 111/2021-108 ze dne 10.02.2021, jakkoli s ním žalobci nesouhlasí a s ohledem na to, že je zde pochybnost, zda napadené rozhodnutí je meritorním rozhodnutím, když se v zásadě jedná o rozhodnutí o zastavení řízení pro překážky v řízení a tedy by nemělo být dovolání přípustné, ale na druhou stranu důvody pro zastavení soudy odvozuji od zjištění údajného zneužití práva a tedy se jedná o rozhodnutí meritorní, podali žalobci každý sám (byť v jednom dokumentu) ústavní stížnost, v níž napadli citované rozhodnutí Krajského soudu v Praze. A to včetně žalobkyně b), jejíž požadavek na plnění nepřesahuje částku 50.000,- Kč a tedy tato nepodává dovolání, neboť zde dovolání přípustné není rozhodně.

II.

Napadeným usnesením soud prvního stupně zastavil řízení s odůvodněním, že cituji : *Soud hodnotil celou věc s přihlédnutím k obsahu spisového materiálu a dospěl k závěru, že podanou žalobu nelze projednat, a to pro zjevné zneužití práva na přístup k soudu žalobci z důvodu překážky věci rozsouzené a překážky litispendence.*“

Příčemž, jak vyplývá z dalšího odůvodnění, skutečným důvodem zastavení řízení je, že soud dospěl k závěru (bez jakéhokoli provedení dokazování, natož aby dal žalobcům možnost se ve věci vyjádřit a předložit důkazy), že dle názoru soudu nelze se žaloby „seznat, že by mělo být žalovaným opětovným způsobem zasaženo do práv žalobců.“

Soud zastavil řízení bez jakéhokoli dokazování proto, že dle jeho názoru nedošlo k zasažení do práv žalobců, tedy ***o věci rozhodl meritorně. A nikoli proto, že nejsou splněny podmínky řízení***, tedy že je zde překážka litispendence či rei iudicatae.

V daném případě soud prvního stupně navíc tvrdí, že jsou splněny obě překážky současně, což samo o sobě činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Buď soud dospěl k závěru, že o věci již bylo v rozsahu závaznosti výroku rozsudku nebo usnesení pravomocně rozhodnuto nebo že o stejné věci probíhají dvě soudní řízení, přičemž stávající řízení je řízením, které bylo zahájeno později (litispendence). O stejnou věc se jedná tehdy, jde-li o tentýž nárok nebo stav, o němž bylo zahájeno jiné řízení a týká-li se shodného předmětu řízení a týchž osob. Totožný předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitem vyplývá ze stejných skutkových tvrzení.

Soud tvrdí, že „žalobci svá práva odvozují z újmy, kterou jim měl žalovaný v minulosti způsobit a která byla již zdejší soudem projednána (např. pod sp. zn. 6 C 101/2016, 13 C 319/2018 a 13 C 119/2020).“ Současně tvrdí, že o věci již bylo rozhodnuto ve věci sp. zn. 6C 101/2016 a současně, že je zde překážka litispendence s věcí 13C 319/2018.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání. Odvolací soud pak napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně s tím, že cituji : „*V přezkoumávaném případě se odvolací soud zcela ztotožňuje se soudem I. stupně v jeho závěru, že k projednání a rozhodnutí této věci nejsou splněny tzv. další (negativní) podmínky řízení, konkrétně neexistence překážky věci rozsouzené /res iudicata/ a neexistence zcela zjevného zneužití práva.... Odvolací soud zároveň shodně se soudem I. stupně uzavírá, že s ohledem na množství a obsah předchozích žalob a dalších procesních a jiných podání žalobců za situace, kdy se jim morální i nemateriální satisfakce dostalo, je již naprosto evidentní, že se žalobci touto další žalobou nehodlají domáhat svých práv, ale že již jde jen o nástroj systematické šikany žalovaného. I odvolací soud je přesvědčen, že žaloba není vedena snahou žalobců o ochranu jejich práv, ale je zcela zjevným zneužitím práva a součástí jejich šikanózního postupu vůči žalovanému.*“

III.

Jak již bylo řečeno, **přípustnost dovolání** odvozují žalobci od ust. § 237 o.s.ř., neboť se jedná o případ, kdy rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

Formulace otázek :

- 1) ***zda újma vzniklá nesplněním povinností k poskytnutí morální satisfakce formou omluvy a odstranění textů dle pravomocného a vykonatelného rozhodnutí soudu je nárokem, který lze uplatnit v rámci občanskoprávního řízení***

Zde žalobci shodně odkazují přímo na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č.j. 29 Cdo 1745/2021-210 ze dne 30.09.2021, v němž byla řešena přímo otázka nároku na náhradu újmy způsobené nesplněním

povinností dle pravomocných a vykonatelných rozhodnutí poskytnout zadostiučinění formou omluvy a odstranění textů ve vztahu k účastníkům řízení. Nejvyšší soud zde dospěl k závěru, že se jedná o občanskoprávní řízení a náhradu nemajetkové újmy.

Žalobci shodně uvádějí, že jim uplatněný nárok je nárokem na náhradu nemajetkové újmy způsobené úmyslným nesplněním povinností k poskytnutí morální satisfakce dle pravomocných a vykonatelných rozhodnutí, což je občanskoprávní nárok, který lze uplatnit toliko v občanskoprávním řízení.

2) **za jakých okolností nastává překážka věci pravomocně rozsouzené ve smyslu ust. § 159a odst. 4 o.s.ř.**

Žalobci shodně požadovali újmu za úmyslné neposkytnutí morální satisfakce ve formě odstranění textů a zveřejnění omluv. Soudy obou stupňů vidí překážku věci rozsouzené v tom, že o povinnosti poskytnout žalobcům předmětnou morální satisfakci bylo rozhodnuto pravomocnými a vykonatelnými rozsudky ve věci vedené u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 6C 101/2016.

Vyřešení otázky, za jakých okolností nastává překážka věci pravomocně rozsouzené byla vyřešena je v příkrém rozporu s následující judikaturou :

- výše citovaným rozhodnutím č.j. 29 Cdo 1745/2021-210 ze dne 30.09.2021
- rozhodnutím NS ČR sp. zn. 21 Cdo 4241/2016
- rozhodnutím NS ČR sp. zn. 21 Cdo 1547/2017

Dle dvou posledně citovaných rozhodnutí cituji : „*Překážka věci pravomocně rozhodnuté není dána pouze v tom případě, jde-li sice v novém řízení o tentýž právní vztah mezi týmiž účastníky, avšak opírá-li se nově uplatněný nárok o jiné skutečnosti (ne tedy o jiné právní posouzení), které tu nebyly v době původního řízení a k nimž došlo až později.*“

V daném případě se jedná o dva rozdílné nároky. Jeden nárok na náhradu nemajetkové újmy poskytnutím morální potažmo finanční satisfakce zveřejněním konkrétních textů, byl uplatněn v rámci věci vedené u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 6C 101/2016. V této věci byla žalovanému uložena povinnost poskytnout žalobcům jak finanční satisfakci tak satisfakci morální, která spočívá ve zveřejnění omluv a odstranění konkrétních textů či jejich částí. Zde je skutkovým základem skutečnost, že žalovaný uveřejnil konkrétní texty, kterými zasáhl do osobnostních práv žalobců. Byť jde o stejné účastníky řízení.

Druhým nárokem je nárok na náhradu nemajetkové újmy, která vznikla žalobcům tím, že žalovaný zcela úmyslně nesplnil své povinnosti k poskytnutí morální satisfakce dle rozsudků vydaných ve věci 6C 101/2016. Zde je skutkovým základem skutečnost, že žalovaný úmyslně nesplnil své povinnosti k poskytnutí morálních satisfakcí žalobcům, čímž jim úmyslně způsobuje újmu na jejich osobnostních právech. Jedná se tedy o zcela jiný skutkový základ, neboť nárok se opírá o nové skutečnosti, které vznikly až po právní moci rozhodnutí ve věci 6C 101/2016 a nejedná se tak o neodstranitelnou překážku řízení – překážku věci pravomocně rozsouzené – jak nesprávně tvrdí soudy obou stupňů.

Řízení ve věci 13 C 319/2018 s danou věcí meritorně nesouvisí. Ostatně od tohoto řízení ani překážka věci rozsouzené odvozena není. Odvolací soud se vůbec nevyjádřil k otázce tvrzené litispendence, nicméně z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobci dovozují, že shledal „toliko“ dvě překážky řízení a totiž zneužití práva a překážku věci rozsouzené.

3) otázka zjištění zneužití práva-šikanózního jednání – nutnosti dokazování a řádného odůvodnění skutkových zjištění

Zjištění zneužití práva/šikanózního jednání na straně žalobců, které je učiněno bez jakéhokoli dokazování a není řádně odůvodněno, je projevem svévole postupu soudu, tedy porušením ústavního práva na spravedlivý proces a současně v rozporu přímo s nálezem Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 988/12, na který odkazuje soud prvního stupně v rozhodnutí, s nímž se výslovně odvolací soud v napadeném rozhodnutí ztotožňuje.

Vedle toho zde je rozsáhlá judikatura, která se vztahuje k otázce zneužití práva, nutnosti zjištění skutkových okolností a nutnosti řádného odůvodnění postupu soudu, se kterou je postup soudu a napadené rozhodnutí spolu s rozhodnutím soudu prvního stupně v příkrém rozporu. Žalobci shodně odkazují na následující rozhodnutí :

- NS ČR sp. zn. 22 Cdo 1567/2004, citují : *„Jednání, které je šikanózní anebo které je zneužitím práva, platný ObčZ výslovně nepostihuje; takové jednání je však v rozporu s dobrými mravy...a proto mu lze za podmínek v tomto ustanovení uvedených odeprít ochranu. To, zda jde o jednání v rozporu s dobrými mravy, je otázkou právní, jejíž posouzení vyplývá ze zjištěných skutkových okolností.“*
- rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia NS sp. zn. 31 Cdo 3931/14, citují :
„Za výkon práva v rozporu s dobrými mravy lze považovat pouze takové jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu...Z toho, že argumentem rozporu s dobrými mravy má být odeprén výkon práva, vyplývá, že odpovídající úsudek soudu musí být podložen důkladnými skutkovými zjištěními, a že musí současně přesvědčivě dokládat, že tato zjištění dovolují...závěr, že výkon práva je s dobrými mravy skutečně v rozporu.“
- 23 Cdo 2155/2021 – *„V dovolacím řízení by přitom bylo možno úvahu (odvolacího) soudu o tom, zda v konkrétním případě jde o zjevné zneužití práva, zpochybnit jen tehdy, byla-li by tato úvaha z pohledu zjištěných skutečností zjevně nepřiměřená.“*
- 22 Cdo 4490/2018 – *„Vzhledem k tomu, že se jedná o korektiv, který je obecně aplikovatelný, dovodil možnost zamítnutí žaloby pro zjevné zneužití práva ze strany žalobce. V každém případě však jde o výjimečný postup, který musí být podložen mimořádně závažnými okolnostmi konkrétního případu, které by svou intenzitou převážily nad právem spoluvlastníka požadovat zrušení spoluvlastnického vztahu.“*
- 22 Cdo 866/2020, citují : *...zákaz zneužití práva ...je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomocí něj byla odeprána právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího právního vztahu, avšak jenž je vzhledem k okolnostem případu nepřijatelný...v dovolacím řízení by přitom bylo možno úvahu (odvolacího) soudu o tom, zda v konkrétním případě jde o zjevné zneužití práva, zpochybnit jen tehdy, byla-li by tato úvaha z pohledu zjištěných skutečností zjevně nepřiměřená...“*

Soudy obou stupňů nejen, že nečinily žádná skutková zjištění, ale svůj závěr o tom, že se má jednat o zneužití práva ani řádně neodůvodnily. Což je opět v příkrém rozporu s právem na spravedlivý proces a napadená rozhodnutí to činí nepřezkoumatelnými. Soudy nevysvětlily, v čem by měly spočívat ony mimořádné závažné okolnosti daného případu, které by svou intenzitou převážily nad právem žalobců na ochranu osobnosti, potažmo ochranou před úmyslným působením újmy ze strany žalovaného. Z obou rozhodnutí se podává, že se soudy s obsahem žaloby ani řádně neseznámily.

Žalobci shodně zdůrazňují, že už jen ze skutkových tvrzení, která jsou obsažena v žalobě, zcela jednoznačně vyplývá, že jsou to naopak žalobci, kteří jsou – bohužel s bohatým přispěním obou soudů – vystaveni šikaně ze strany žalovaného, neustálým útokům, urážkám, lžím a pomluvám, zásahům do intimního soukromí. Obrana proti takto bezprecedentnímu jednání žalovaného nemůže být šikanou.

4) zda je šikanózní jednání neodstranitelnou překážkou řízení ve smyslu ust. § 104 odst. 1 o.s.ř.

Zde se jedná o otázku, kterou soudy obou stupňů vyřešily dílem v příkrém rozporu s konstantní judikaturou, dílem tato otázka řešena doposud nebyla.

V daném případě nebyl nalezen judikát, který by řešil otázku zastavení řízení pro neodstranitelnou překážku v řízení ve smyslu ust. § 104 odst. 1 o.s.ř. V tomto smyslu tedy otázka řešena nebyla. Na druhou stranu jsou zde rozhodnutí, z nichž jednoznačně plyne, že porušení zákazu zneužití práva musí být řádně prokázáno, tedy se jedná o skutková zjištění na základě provedení řádného dokazování a že se jedná o poslední možnost, kterou lze pro zamítnutí žaloby využít. Z čehož vyplývá, že zneužití práva je důvodem pro zamítnutí žaloby, nikoli pro zastavení řízení pro neodstranitelnou překážku. Zde žalobci shodně odkazují na následující rozhodnutí dovolacího soudu:

- 23 Cdo 2155/2021, cituji : „Z judikatury Nejvyššího soudu se dále podává, že jakkoli zákaz zjevného zneužití práva představuje korektiv obecně aplikovatelný, zamítnutí žaloby pro zjevné zneužití práva (tedy odepření ochrany subjektivnímu právu účastníka) je výjimečným postupem, jenž musí být podložen mimořádně závažnými okolnostmi konkrétního případu, které svou intenzitou převáží nad ochranou subjektivního práva účastníka řízení...“
- 22 Cdo 4490/2018, cituji : „Pro rozpor s dobrými mravy (v kontextu o.z. pro zjevné zneužití práva) tak lze žalobu zamítnout i v případě, kdyby to zákon výslovně neumožňoval
- 22 Cdo 5064/2015 – „...zamítnutí žaloby pro zjevné zneužití práva přichází do úvahy jen výjimečně...“
- 29 Cdo 2162/2018 - „...zamítnutí žaloby pro zjevné zneužití práva přichází do úvahy jen výjimečně...“
- 26 Cdo 3385/2021 – „...skutečnost, že výkon vlastnického práva realizovaný žalobou na vyklizení bytu...je uplatňován v rozporu s dobrými mravy, se podle okolností případu může projevit určením delší než zákonné lhůty k vyklizení...nebo i zamítnutím žaloby („pro tentokrát“). Zamítnutí žaloby však má být až poslední možností – ultima ratio...“

IV.

Dovolací důvod je odvozen od ust. § 241a odst. 1 o.s.ř., tedy že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Především se jedná o nesprávné právní posouzení otázky zneužití práva/šikanózního jednání žalobců, která je především důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno, soudy obou stupňů neprovedly žádné dokazování, které musí být v takovém případě provedeno, a musí být dána možnost žalobcům se vyjádřit. Z rozhodnutí obou soudů je zjevné, že se neseznámily s obsahem žaloby. Přičemž ani v nejmenším neodůvodnily ono tvrzené zneužití práva, na jakém základu k tomuto závěru dospěly, jaké mimořádně závažné okolnosti daného případu je k závěru vedly, z jakých skutkových okolností vycházely.

Žalobci shodně zdůrazňují – což je ostatně obsahem samotné žaloby – že žalovaný úmyslně zneužívá práva na svobodu slova za účelem šíření lží a pomluv, v případě žalobců za účelem pomsty za „prohrané soudy“, tedy za pravomocná a vykonatelná rozhodnutí ve věci 6C 101/2016 vedené u Okresního soudu v Berouně, na jejichž základě má povinnost uveřejnit omluvy a odstranit texty či jejich části. Své povinnosti si nejen úmyslně neplní, ale nadále žalobce v souvislosti s těmito povinnostmi dehonestuje.

K tomu, aby soudy dospěly k závěru o tom, že jednání žalobců je šikanózní, že tito se nehodlají domáhat ochrany svých práv a že předmětná žaloba je zjevným zneužitím práva (což jsou zcela svévolné úvahy soudu), muselo by být provedeno dokazování a řádně zjištěny skutkové okolnosti. A zejména odůvodnění tohoto závěru by muselo být přesvědčivé. Tvrzení, že „...s ohledem na množství a obsah předchozích žalob a dalších procesních a jiných podání žalobců za situace, kdy se jim morální i

nemateriální satisfakce dostalo, je již naprosto evidentní, že se žalobci touto další žalobou nehodlají domáhat svých práv, ale že již jde jen o nástroj systematické šikany žalovaného...“ za situace, kdy

- se žalobcům morální satisfakce vůbec nedostalo, což soudy ale ani v nejmenším nezjišťovaly
- byly podány dvě žaloby na ochranu osobnosti (ve věci 6C 101/2016 a ve věci 13C 319/2018), přičemž ta druhá byla podávána především proto, že zásadní texty, které v průběhu projednání první žaloby žalovaný tzv. „zneveřejnil“ okamžitě po vydání rozhodnutí opět zpřístupnil veřejnosti a dále šířil
- další žaloba je požadavkem na náhradu nemajetkové újmy, neboť žalovaný úmyslně maří poskytnutí morální satisfakce žalobcům
- není uvedeno šikanozní jednání či zneužití práva konkrétně ke každému ze žalobců, ale pouze obecně paušálně

je tím příkladem, kdy se jedná o úvahu z pohledu zjištěných resp. nezjištěných skutečností zjevně nepřiměřenou. Postup soudů obou stupňů je přesně tím, co judikatura (včetně nálezu Ústavního soudu) nazývá svévolí.

Dále je nesprávně právně posouzena překážka věci rozsouzené. Žalobci shodně požadovali v rámci předmětné žaloby újmu za úmyslné neposkytnutí morální satisfakce ve formě odstranění textů a zveřejnění omluv, která měla být poskytnuta dle pravomocných a vykonatelných rozhodnutí Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 6C 101/2016. Jedná se o dva skutkové základy. V rámci předmětné žaloby žalobci požadují náhradu újmy, která každému z nich vzniká tím, že žalovaný (zde je na místě dodat, že do současné doby) neplní, a to úmyslně, své povinnosti poskytnout žalobcům morální satisfakci. Vedle toho i nadále šíří o žalobcích v souvislosti s úmyslným neplněním povinností další lži a pomluvy. Nemůže se tak jednat o překážku rei iudicatae.

Byť odvolací soud výslovně ve svém rozhodnutí toto nezmiňuje, ztotožnil se plně s argumentací soudu prvního stupně a tím potvrdil i jeho stanovisko, že ***nesplněním povinností žalovaného dle pravomocných rozhodnutí k odstranění textů a uveřejnění omluv nemůže být žalobcům způsobena újma, které se mohou domáhat v rámci občanskoprávního řízení***. Čímž ale nenastala překážka věci rozsouzené – zde mohla nastat situace, kdy soud dospěl k závěru, že

- buď není dána jeho pravomoc – tzn. je na místě dle ust. § 104 odst. 1 řízení zastavit a věc postoupit příslušnému orgánu.
- nebo nárok není uplatněn po právu – nemohlo dojít ke vzniku újmy, resp. žádná újma nevznikla, pak se jedná o rozhodnutí meritorní, které však bylo učiněno bez jakéhokoli dokazování, nadto nebyl vydán rozsudek, ale bylo řízení zastaveno usnesením.

Tím došlo k ***hrubému porušení základního ústavního práva každého ze žalobců, zaručeného Listinou základních práv a svobod, a to práva na spravedlivý proces***.

V neposlední řadě ani překážka litispendence, byť ji odvolací soud do výčtu údajných překážek řízení nepojal, zde dána není. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí tvrdil, že je dána překážka litispendence ve vztahu k řízení pod sp. zn. 13C 319/2018. Zde je ale naprosto odlišný okruh skutkových tvrzení. V této věci je podána žaloba na ochranu osobnosti proti zásahům do osobnostních práv způsobených texty žalovaného, které jsou ale odlišné od těch, které byly meritem žaloby na ochranu osobnosti, která byla vedena u téhož soudu pod sp. zn. 6C 101/2016.

Zde je na místě zdůraznit, že týž soudce soudu prvního stupně rozhodoval právě již ve věci 13C 319/2018 a již zde porušoval princip rovnosti stran v neprospěch každého ze žalobců. Především však je mu z tohoto řízení velmi dobře známo, že jeho slov bude žalovaným použito k další dehonestaci žalobců (což se také stalo), která trvá nepřetržitě od roku 2009.

Žalobci shodně již v rámci podaného odvolání uvedli, že do té doby vydal žalovaný celkem 409 (slovy : čtyři sta devět) lživých a úmyslně urážlivých textů vůči žalobcům, přičemž sám se prokazuje

novinářským průkazem a texty doplňuje sdělením, že je novinářem a politologem, který je mezinárodně uznávaným, nejvíce však postihovaným za svobodu slova, cituji doslovně :

Mezinárodně uznávaný nezávislý novinář, publicista, politolog, t.č. postihován v zemi EU (za svobodu slova a právo veřejnosti na informace) na majetku i zdraví. Angažovaný občan, dvacet let hájící pravdu, spravedlnost a zachování demokratických hodnot. Občan České republiky a Švýcarské konfederace, respektovaný demokratickými občany Evropy. 30 let života v totalitě, 20 let v demokracii, 20 let v posttotalitě.

a tyto texty překládá do angličtiny a němčiny a vedle uveřejňování na svých stránkách je rozesílá v rámci celé Evropské Unie elektronickou poštou na statisíce elektronických adres (nejen soukromým osobám, ale státním institucím, médiím a podobně).

Žalobci shodně na základě výše uvedeného nabyli přesvědčení, že jednání soudce je vedeno úmyslem žalobce poškodit, tedy se jedná o takový poměr k účastníkům/žalobcům, který je pádným důvodem pro pochybnost o jeho nepodjatosti ve smyslu ust. § 14 odst. 1 o.s.ř.

Vedle toho nabyli žalobci shodně přesvědčení o tom, že soudce svým postupem nejen v této věci (rovněž ve věci 13C 318/2019, kde se jedná jak o obdobné poškozování osob žalobců, tak také o liknavost v postupu soudu a průtahy) porušuje soudcovský slib, který při svém jmenování složil (viz st. § 62 odst. 1 z.č. 6/2002 Sb. – o sudech a soudcích v platném znění) a povinnosti soudce ve smyslu ust. § 79 odst. 1 odst. 3 citovaného zákona. Z tohoto důvodu podal také každý ze žalobců námitku podjatosti, které dle odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vyhověno, aniž by o tom odvolací soud jakékoli rozhodnutí sám vydal.

V neposlední řadě je na místě zdůraznit, že soudy obou stupňů ve věci samé rozhodly meritorně ve prospěch žalovaného, přičemž vydaly meritorní rozhodnutí ve věci samé, to ovšem pod zástěrkou rozhodnutí procesního, bez jakéhokoli dokazování a možnosti každého žalobce se ve věci vyjádřit a předložit důkazy.

Tímto postupem soudy vědomě odňaly každému ze žalobců právo přístupu k soudu ve smyslu čl. 36 odst. 1 a veřejné projednání věci bez průtahů ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. A současně v rámci odůvodnění soudy obou stupňů hrubě zasáhly do osobnostních práv každého ze žalobců.

V.

Žalobkyně a) navrhuje, aby dovolací soud **zrušil** jak napadené rozhodnutí odvolacího soudu, tak rozhodnutí soudu prvního stupně a věc vrátil zpět soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí s tím, že za dané situace, kdy došlo k tak hrubému zásahu do práv žalobkyně je na místě **postup podle ust. § 243e odst. 3 o.s.ř., tedy současně se zrušením rozhodnutí nařídít, aby věc v dalším řízení projednal u soudu prvního stupně jiný senát**

Žalobce c) navrhuje, aby dovolací soud **zrušil** jak napadené rozhodnutí odvolacího soudu, tak rozhodnutí soudu prvního stupně a věc vrátil zpět soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí s tím, že za dané situace, kdy došlo k tak hrubému zásahu do práv žalobce je na místě **postup podle ust. § 243e odst. 3 o.s.ř., tedy současně se zrušením rozhodnutí nařídít, aby věc v dalším řízení projednal u soudu prvního stupně jiný senát**

Žalobkyně d) navrhuje, aby dovolací soud **zrušil** jak napadené rozhodnutí odvolacího soudu, tak rozhodnutí soudu prvního stupně a věc vrátil zpět soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí s tím, že za dané situace, kdy došlo k tak hrubému zásahu do práv žalobkyně je na místě **postup podle ust. § 243e odst. 3 o.s.ř., tedy současně se zrušením rozhodnutí nařídít, aby věc v dalším řízení projednal u soudu prvního stupně jiný senát**

Žalobci současně shodně uvádějí, že výrok o náhradě nákladů řízení je výrokem akcesorickým, který nenapadají přímo (dovolání vůči výroku o náhradě nákladů řízení není přípustné), ale současně se zrušením výroku o zastavení řízení má být zrušen i výrok o náhradě nákladů řízení, a to jak ve vztahu k napadenému rozhodnutí, tak u rozhodnutí soudu prvního stupně.

Dne 22.11.2022

Mgr. Jana Gavlasová

Martin Michal
Helena Vondráčková
i.s. Mgr. Jana Gavlasová